

Систематичність і системність характеризують різні аспекти знань студентів: систематичність — це засвоєння навчального матеріалу в його логічній послідовності, системність — усвідомлення певного об'єкта пізнання в цілому із всіма його елементами і взаємозв'язками між ними. Перераховані параметри знань існують не індивідуально, між ними завжди є відповідний зв'язок.

Під час оцінювання знань педагогу необхідно визначити об'єм, параметри та рівень засвоєння знань.

Перевірка і оцінка знань учнів повинні проводитись відповідно до дидактичних принципів навчання (усвідомленості, систематичності, послідовності, доступності, індивідуального і диференціального підходу тощо).

Вчені-педагоги А.М. Алексюк, В.О. Онищук, Н.Є. Мойсеюк та інші відмічають, що принципами організації контролю за навчальною діяльністю студентів є: об'єктивність, систематичність, гласність.

Правильний підхід до оцінювання результатів навчально-пізнавальної діяльності студентів слугує гуманізації освіти, орієнтації процесу навчання на розвиток особистості студента, реалізації особистісна орієнтованого навчання, підвищенню якості й об'єктивності оцінювання знань, умінь і навичок.

Артамонова О. Б., ст. викладач,
Гасанова Л. Є., ст. викладач,
кафедра іноземних мов ФЕФ

ФОРМУВАННЯ ІНШОМОВНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ СТУДЕНТІВ

На сьогодні актуальним стає комунікативна компетентність як особи так і майбутнього висококваліфікованого фахівця. Поняття компетентність розкривається у зв'язку із здатністю суб'єкта до навчання (Б.Г. Ананьев, Н.І. Менчинская, З.І. Калмикова, С.Ф. Жуйков, Г.Г. Сабурова та ін.) і розуміється як результат навчання, а здібності як передумова, здатність до успішного навчання. Відповідно комунікативна компетентність інтерпретується як здатність людини встановлювати та підтримувати необхідні контакти з іншими людьми. До її складу входить певна сукупність знань та вмінь, що забезпечують ефективний перебіг комунікативного процесу. Комунікативну компетентність вчені розглядають як

ступінь задовільного оволодіння певними нормами спілкування, поведінки, як результат учіння, засвоєння соціально-психологічних еталонів, стандартів, стереотипів поведінки, оволодіння «технікою» спілкування.

Вперше ввів поняття комунікативної компетенції Д. Хаймз і вона спрямована на визначення того, що має знати мовець, аби бути компетентним у спілкуванні. Вчений звертав увагу на необхідність зосереджуватися у навчанні мови на комунікативних вміннях більше, ніж на знаннях граматичних структур.

Компетентність у навчанні мов часто асоціюється з поняттям «комунікативна компетенція». Відомий російський педагог А. Хутірський розрізняє терміни «компетентність» і «компетенція», пояснюючи, що компетенція — це сукупність взаємопов'язаних якостей особистості (знань, умінь, навичок, способів діяльності), які є заданими до відповідного кола предметів і процесів та необхідними для якісної продуктивної дії відносно них. Компетентність у визначеній галузі — це володіння людиною відповідною компетенцією, що містить її особисте ставлення до предмета діяльності. Відповідно до визначень цих термінів компетенцію слід розуміти як задану вимогу, норму освітньої підготовки особи, а компетентність — як його реально сформовані особистісні якості та мінімальний досвід діяльності. Таким чином можна стверджувати, що комунікативна компетенція — це знання, вміння та навички, необхідні для розуміння чужих і породження власних програм мовленнєвої поведінки, адекватних цілям, сферам, ситуаціям спілкування.

Комунікативний підхід до навчання передбачає поєднання усіх видів мовленнєвої діяльності. Тому усі підсистеми вправ включають вправи для розвитку комбінованих видів мовленнєвого діалогу (говоріння + читання / аудіювання / письмо, аудіювання + читання / письмо / говоріння, читання + письмо / говоріння). Говорячи про систему вправ, що випереджають усне спілкування, викладачеві необхідно пам'ятати про їх спільну побудову і дозування труднощів, про циклічність повторення матеріалу, що вивчається в малих дозах протягом тривалого часу, про доведенні навички до автоматизму, про ускладнення вправ і т. п., хоча одним із головних і неодмінних умов повинна залишатися постійна комунікативна орієнтованість їх на усне мовлення в рамках конкретних мовних ситуацій навчально-наукової сфери діяльності

Здатність студентів спілкуватися іноземною мовою забезпечується формуванням у них іншомовної комунікативної компетенції, зміст якої зумовлений такими видами компетенції: мовною,

мовленнєвою та соціокультурною. Мовна компетенція включає мовні знання (лексичні, граматичні), мовленнєві вміння (фонетичні та орфографічні) і відповідні соціокультурні знання (країнознавчі та лінгвокраїнознавчі). Мовленнєва компетенція включає чотири види комунікацій: аудіювання, говоріння, читання і письмо. Компетенція у говорінні — це компетенція в діалогічному та монологічному мовленні.

Важливим у навчанні іноземній мові також є підготовка студентів до комунікативної компетенції, адже вона передбачає: отримання та створення різних типів повідомлень; застосування різних інструментів відповідно до потреб аналізу різних текстів та культурних феноменів; інтегрування лінгвістичних та інтерпретаційних знань і умінь у різних ситуаціях спілкування; апробування та застосування інтеркультурної функціональної грамотності та відповідних усвідомлених знань.

Артюх Т. М., канд. екон. наук,
професор кафедри страхування

ОРГАНІЗАЦІЯ РОБОТИ СТУДЕНТІВ НА СЕМІНАРСЬКИХ І ПРАКТИЧНИХ ЗАНЯТТЯХ З ДИСЦИПЛІНИ «СТРАХОВІ ПОСЛУГИ»

Подальший розвиток України багато в чому залежить від рівня професійної підготовки спеціалістів, їх високої обізнаності у питаннях, які забезпечують бездоганне виконання покладених на них службових обов'язків. Важливою вимогою до змісту освіти є його відповідність посадовому рівню, функціональним завданням і обов'язкам майбутніх фахівців. Підвищення якості навчання напряму залежить від подальшого удосконалення його організації, яке повинно торкнутися всіх складових навчального процесу. Важливе значення у зв'язку із цим має досягнення оптимального співвідношення теорії і практики в змісті навчання. Це стосується і проведення семінарських і практичних занять з дисципліни «Страхові послуги», яка передбачає розгляд як теоретичного матеріалу, так і вирішення практичних завдань. На нашу думку, найкращого результату можна досягти не дотримуючись чіткого розподілу занять на семінарські і практичні, а поєднуючи їх елементи